

Parlar d'escriure

Les circumstàncies que envolten l'escriptura de textos literaris han canviat molt en un parell de dècades. Així, la possibilitat d'escriure amb l'ordinador, a través d'un processador de textos, que permet fer tantes modificacions com calgui sobre la marxa, en comptes de fer-ho a mà o amb una màquina d'escriure és, naturalment, un dels grans avenços en el procés creatiu dels escriptors. Com també és un gran avenç que avui els escriptors puguin rebre una formació específica. És curiós, però, que, malgrat els canvis, continua havent-hi literatura bona, mediocre i dolenta. Els canvis han facilitat la tasca dels qui posen històries, sentiments o idees, negre sobre blanc, però no han millorat (ni empitjorat) la qualitat del resultat final.

Un altre factor que envolta l'experiència creativa dels autors actuals és la possibilitat, més freqüent que mai, de tenir contacte directe amb els lectors. A través de presentacions, entrevistes, signatures i clubs de lectura, els escriptors intercanvien impressions amb aquells que han llegit (i interpretat) la seva obra. I sovint, en aquest context, apareix també la possibilitat de reflexionar sobre el mateix procés creatiu. Per què escrius? Com vas començar? Com ho fas? Quina disciplina segueixes? Quina formació has

tingut? Com es crea un personatge? Com fas els diàlegs? Existeix la inspiració? Quin és el procés de documentació? De què serveixen, els premis? Què cal, per escriure una novel·la, o un poema, o una obra de teatre? Són preguntes que un escriptor ha de saber respondre si pretén interactuar amb els seus lectors. Cada escriptor, però, pot oferir respostes diferents.

És tot just aquesta mena de preguntes les que es responen (sempre des del punt de vista personal de l'autor) en el llibre *De què parlo quan parlo d'escriure* (Empúries, 2017), del japonès Haruki Murakami, un dels novel·listes més populars del tombant de segle. Amb la seva prosa nítida, el seu estil senzill i l'aparent ingenuïtat que amaga una reflexió sovint profunda, Murakami ofereix una lliçó magistral en la qual fa una anàlisi bastant completa de la professió d'escriure. Assegura, per exemple, que per ser novel·lista no es pot ser gaire intel·ligent (als intel·ligents no els cal donar tantes voltes per transmetre les seves idees), o que cal saber observar els detalls sense jutjar-los... i assegura que tothom pot escriure una novel·la. El que és difícil és continuar-ne escrivint i, sobretot, guanyar-s'hi la vida. És en aquest punt que, segons Murakami, per ser novel·lista cal mostrar una gran capacitat de resistència i, per tant, comptar amb una bona forma física. Com explica a bastament en el seu llibre *De què parlo quan parlo de córrer* (2011), ell mateix s'entrena cada dia i fa una marató cada any.

